

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și nouă

Strigătul de la miezul nopții și rolul profetic al Romei: Dezvăluirea zilelor de pe urmă în Cartea lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-09

Acum ne aflăm pe un pământ sfânt, în ceea ce privește cartea lui Daniel, căci am ajuns la versetele care reprezintă Strigătul de la Miezul Noptii pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Versetele identifică, de asemenea, sigilarea purtătorului de steag care sunt înălțați. Acestea sunt versetele care constituie partea din cartea lui Daniel referitoare la zilele de pe urmă care este desigilată și reprezintă exprimarea de către Daniel a Descoperirii lui Isus Hristos, care este desigilată atunci când „vremea este aproape”, chiar înainte ca timpul de probă să se încheie în versetul șaisprezece.

Dó là Rô-ma thiết lập khái tượng, như được trình bày trong câu mười bốn của chương mười một, và vì thế điều quan trọng là phải xem xét kỹ lưỡng Rô-ma khi chúng ta đi qua các câu mười một đến mười lăm; vì nơi nào “không có khái tượng, dân sự sẽ hư mất,” và nếu người không tin Ê-sai chương bảy, câu tám và chín, thì “chắc chắn người sẽ không được lập vững.”

Uriah Smith se referă de cel puțin patru ori în cartea sa, Daniel and the Revelation, la o regulă profetică. Acea regulă arată că o putere profetică nu este identificată în profetie până când ajunge să fie „legată” de poporul lui Dumnezeu. Prima dată când o abordează, o face în legătură cu introducerea Babilonului în mărturia profetică.

„Este o regulă evidentă de interpretare că ne putem aștepta ca națiunile să fie menționate în profetie atunci când ajung atât de strâns legate de poporul lui Dumnezeu, încât menționarea lor devine necesară pentru a face complete consemnările istoriei sacre.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Cel puțin de alte trei ori, Smith se referă la această regulă și indică „liga” iudeilor în fiecare dintre cele trei cazuri; însă, într-una dintre referințe, el identifică împlinirea acestei ligi în anul 162 î.Hr., pe când celelalte două referințe sunt în acord cu istoricii moderni, care identifică împlinirea „ligii” dintre iudei și Roma ca având loc în anul 161 î.Hr.

„Nu este necesar să i se amintească cititorului că guvernele pământești nu sunt introduse în profetie decât atunci când ajung, într-un fel oarecare, să fie legate de poporul lui Dumnezeu. Roma a devenit legată de iudei, poporul lui Dumnezeu din vremea aceea, prin faimoasa Ligă iudaică, în anul 161 î.Hr. 1 Macabei 8; Antichitățile lui Iosif, cartea 12, capitolul 10, secțiunea 6; Prideaux, vol. II, pagina 166. Dar cu șapte ani înainte de aceasta, adică în anul 168 î.Hr., Roma cucerise Macedonia și făcuse din țara aceea o parte a imperiului său. Prin urmare, Roma este introdusă în profetie tocmai atunci când, din cornul macedonean cucerit al țapului, pornește spre noi cuceriri în alte direcții. De aceea, ea i s-a arătat profetului, sau se poate vorbi în mod potrivit despre ea în această profetie, ca ieșind din unul dintre coarnele țapului.” Uriah

Smith, Daniel și Apocalipsa, 175.

Dar și Smith afirmă că a fost în anul 162 î.Hr.

„Aceeși putere urma, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și să o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr., dată de la care ocupă un loc proeminent în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeii prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și atunci în felul următor.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Și apoi, a treia oară când face referire la eveniment, spune din nou 161 î.Hr.

„După ce ne-a purtat prin evenimentele seculare ale imperiului până la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni, profetul, în versetul 23, ne duce înapoi la vremea când romanii au ajuns în legătură directă cu poporul lui Dumnezeu prin alianța iudaică, în anul 161 î.Hr.: din care punct suntem apoi conduși, într-o linie directă a evenimentelor, până la triumful final al bisericii și la întemeierea împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Iudeii, fiind apăsați cumplit de regii Siriei, au trimis o solie la Roma, ca să ceară ajutorul romanilor și să se unească cu ei într-o «alianță de prietenie și confederație». 1 Macabei 8; Prideaux, II, 234; Antichitățile lui Iosif Flaviu, cartea 12, capitolul 10, secțiunea 6. Romanii au luat aminte la cererea iudeilor și le-au acordat un decret, redactat în aceste cuvinte:—”

„«Hotărârea senatului cu privire la o alianță de ajutor și prietenie cu națiunea iudeilor. Nu va fi îngăduit nimănui dintre cei supuși romanilor să poarte război împotriva națiunii iudeilor, nici să-i ajute pe cei ce fac aceasta, fie trimițându-le grâu, sau corăbii, sau bani; iar dacă se va întreprinde vreun atac asupra iudeilor, romanii îi vor ajuta după puterea lor; și, de asemenea, dacă se va întreprinde vreun atac asupra romanilor, iudeii îi vor ajuta. Și dacă iudeii vor voi să adauge la această alianță de ajutor sau să ia ceva din ea, aceasta se va face cu consimțământul comun al romanilor. Și orice adaos care va fi făcut astfel va avea putere.» «Această hotărâre», spune Iosefus, «a fost scrisă de Eupolemus, fiul lui Ioan, și de Iason, fiul lui Eleazar, când Iuda era mare-preot al națiunii, iar Simon, fratele său, era general al armatei. Și aceasta a fost prima alianță pe care romanii au făcut-o cu iudeii și a fost încheiată în felul acesta.»” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

Nu este povara mea să explic de ce Smith a citat anul 162 î.Hr., în afară de presupunerea mea că a fost o eroare tipografică. Ideea mea constă în a face referire la accentul pe care el îl pune asupra a ceea ce identifică drept „o regulă vădită de interpretare, potrivit căreia ne putem aștepta ca națiunile să fie menționate în profeție atunci când ajung atât de strâns legate de poporul lui Dumnezeu, încât menționarea lor devine necesară pentru ca relatările istoriei sacre să fie complete”. Când Smith subliniază acea regulă, el arată că Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu la „alianța” din versetul douăzeci și trei, în anul 161 î.Hr., însă Smith arată că Roma este introdusă pentru prima dată în narațiunea profetică în anul 200 î.Hr., cu treizeci și nouă de ani înainte de 161 î.Hr.

„O nouă putere este acum introdusă, — „jefuitorii poporului tău”; literal, spune episcopul Newton, „spărgătorii poporului tău”. Departe, pe malurile Tibrului, un regat se hrănea cu

planuri ambițioase și intenții întunecate. Mic și slab la început, el a crescut cu o rapiditate minunată în putere și vigoare, întinzându-se cu prudență ici și colo pentru a-și încerca tăria și a pune la probă vigoarea brațului său războinic, până când, conștient de puterea sa, și-a înălțat cu îndrăzneală capul printre națiunile pământului și a apucat cu mână nebiruită cârma treburilor lor. De aici înainte, numele Romei stă pe pagina istoriei, rânduit pentru veacuri îndelungate să cârmuiască treburile lumii și să exercite o puternică influență printre națiuni chiar până la sfârșitul timpului.

„Roma a vorbit; iar Siria și Macedonia au descoperit curând că asupra înfățișării visului lor venea o schimbare. Romanii au intervenit în favoarea tânărului rege al Egiptului, hotărâți ca el să fie ocrotit de pieirea plănuită de Antioh și Filip. Aceasta era în anul 200 î.Hr. și a constituit una dintre primele intervenții importante ale romanilor în treburile Siriei și Egiptului.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

रोम को भवषियद्वाणी की कथा में पहली बार ईसा पूर्व 200 वर्ष में प्रस्तुत किया गया है, और पद चौदह में की गई वह प्रस्तुति, दानियेल की समस्त पुस्तक में रोम का सबसे महत्त्वपूर्ण उल्लेख है, क्योंकि वही पद रोम को उस प्रतीक के रूप में परभाषित करता है जो दर्शन को स्थापित करता है। स्मथि ऐसे भवषियद्वाणी-संबंधी नियम पर बल क्यों दे सकते थे, फिर ईसा पूर्व 161 वर्ष का उल्लेख कर सकते थे, और साथ ही ईसा पूर्व 200 वर्ष को उस बट्टि के रूप में भी पहचान सकते थे जहाँ रोम की शक्ति “प्रस्तुत” की गई—यह ऐसा प्रश्न नहीं है जिसका समाधान मैं करना चाहता हूँ। यदि मेरे सामने कोई ऐसा प्रश्न है जिसका समाधान किया जाना चाहिए, तो वह यह होगा कि स्मथि द्वारा परभाषित वह नियम मान्य है या नहीं। यदि वह मान्य है, तो मैं यह तर्क दूँगा कि पद चौदह का यहूदियों के साथ ऐसी किसी घटना से संबंध होना चाहिए, जो ईसा पूर्व 161 वर्ष की उस संधि से पहले घटी हो।

Înțeleg că istoria versetelor treisprezece până la cincisprezece identifică o istorie din zilele de pe urmă, când Roma papală se introduce în istoria profetică, și face aceasta în legătură cu Statele Unite, care sunt poporul lui Dumnezeu în acea istorie. Deoarece Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, anul 200 î.Hr., când Roma păgână a intrat în istorie, trebuie să aibă o legătură cu poporul lui Dumnezeu din acea istorie. Prin urmare, sunt de acord cu regula lui Smith, chiar dacă el nu a găsit nicio legătură directă între Roma și iudei în anul 200 î.Hr.

Versele unsprezece și doisprezece identifică victoria și urmările Bătăliei de la Rafia, care a avut loc în anul 217 î.Hr., între Imperiul Seleucid, condus de Antiohus al III-lea Magnus, sau „Cel Mare”, și Regatul Ptolemeic al Egiptului, condus de regele Ptolemeu al IV-lea Philopator. Această bătălie a avut loc în timpul luptei pentru controlul asupra Coele-Siriei (Siria de sud) și al Palestinei de sud, teritorii disputate între regatele ptolemeic și seleucid. Victoria lui Ptolemeu al IV-lea Philopator la Rafia i-a îngăduit să mențină pentru o vreme controlul asupra Coele-Siriei și Palestinei de sud.

Lupta de la Panium, care a avut loc șaptesprezece ani mai târziu, în anul 200 î.Hr., cunoscută și sub numele de Lupta de la Muntele Panium sau Lupta de la Paneas, s-a desfășurat între Imperiul Seleucid, condus de regele Antioh al III-lea, și Regatul Ptolemaic al Egiptului, condus de regele Ptolemeu al V-lea.

Treizeci și unu de ani mai târziu, în 167 î.Hr., Revolta Macabeilor, o răscoală iudaică împotriva încercărilor Imperiului Seleucid de a suprima practicile religioase iudaice și de a impune cultura elenistică, a început în orașul Modein, un mic oraș situat în regiunea Iudeea, în ceea ce este astăzi

Israelul modern.

Evenimentul în cauză l-a implicat pe infamul conducător grec seleucid, Antioh al IV-lea Epifanes, care impusese populației iudaice practici elenistice stricte, inclusiv interzicerea rânduieilor religioase iudaice și profanarea Templului din Ierusalim. În efortul de a-și impune decretetele, Antioh a trimis reprezentanți în diferite orașe și sate pentru a-i constrânge pe locuitorii iudei să se conformeze poruncilor sale.

នៅម៉្លងអើន មនុស្សមនុស្សនាក់នៃអាណាចក្រសេលេស៊ីស៊ីកបានមកដល់
ដើម្បីអនុវត្តតុល្យភាពរបស់ស្តេច
ដោយបង្កគ្រប់ឲ្យប្រជាជនយូដានៅទីនោះចូលរួមក្នុងពិធីសាសនានៃពួកហាកាន
និងថ្កោលបញ្ចេញប្រជាជនលទ្ធផលនៃការកែប្រែ។ ប្រជាប្រិយយូដាវ័យចំណាស់មនុស្សម្នាក់ឈ្មោះ ម៉ាថាណាស
បានបដិសេធមិនព្រមគោរពតាមបញ្ជានោះ
ហើយបានសម្រាប់ទាំងជនជាតិយូដាមនុស្សនាក់ដែលបានឈានមុខទៅថ្កោលបញ្ចេញប្រជា
និងមនុស្សសេលេស៊ីស៊ីកនោះផង។ ទង្វើនៃការប្រឆាំងនេះរបស់ម៉ាថាណាស
និងគ្រួសាររបស់គាត់ បានសម្រាល់ការចាប់ផ្តើមនៃការប្រយោលម៉ាកកាបប្រឆាំងនឹងការគ្រប់
គ្រងរបស់សេលេស៊ីស៊ីក។

മതതത്യാവും യഹൂദ മക്കബായിയെ ഉൾപ്പടെ അവന്റെ അത്ചു
പുതർന്നമാരും മലകളിലേക്കു ഔടി, സലെയൂസിയ
സന്നൈയത്തിനത്തിര ഗണിലായുദ്യം ആരംഭിച്ചു. ഒടുവിൽ ഈ
കലാപം ശക്തിയിലും പിന്നതുണയിലും വളർന്നു,
സലെയൂസിയുകൾക്കെതിരായ സന്നൈക വിജയങ്ങളുടെ ഒരു
പരമപരയിലേക്കു നയിച്ചു.

Evenimentele de la Modein din anul 167 î.Hr. au constituit un moment decisiv în istoria iudaică, marcând începutul Revoltei Macabeilor și al luptei pentru libertate religioasă și independență împotriva stăpânirii străine. Rededicarea celui de-al doilea Templu din Ierusalim, care marchează evenimentul istoric sărbătorit în timpul Hanukkah, a avut loc în anul 164 î.Hr., cu trei ani înainte de „alianța” din versetul douăzeci și trei.

După recucerirea Ierusalimului și a Templului, Macabeii au curățit Templul de întinările păgâne și l-au readus la întrebuintarea sa religioasă cuvenită. Potrivit tradiției, au găsit doar un singur vas cu untdelemn sfințit, suficient pentru a ține aprinsă menora numai o singură zi. În realitate, nu există nicio mărturie istorică contemporană a aceluia eveniment, iar abia în secolul al șaselea legenda iudaică apare în literatură. Sora White compară biserica iudaică apostată cu biserica catolică, subliniind îndeosebi că ambele biserici își întemeiază religia pe obiceiuri și tradiții omenești. Ca și în cazul numeroaselor minuni născocite din istoria Bisericii papale, legenda despre untdelemnul pentru o zi care a ținut opt zile nu are nicio mărturie istorică.

Versetul zece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel identifică prima bătălie dintre cele trei bătălii din versetul patruzeci, pe care le-am identificat anterior ca fiind trei bătălii ale unui război rece, precum și trei războaie prin interpuși. O soră a pus sub semnul întrebării faptul că am definit Războiul din Ucraina, care este al doilea dintre aceste trei războaie, drept război rece, deoarece, așa cum a arătat pe bună dreptate, au existat moarte și distrugere din belșug. Ceea ce am definit în

articolele anterioare ca fiind cele trei bătălii ale „războiului rece” a fost formulat astfel pentru a evidenția o distincție între aceste trei bătălii și cele trei războaie mondiale care au loc în timpul istoriei fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece. Aceste trei războaie sunt războaie prin interpuși și au fost definite și în acest fel.

Tôi dự định, từ nay trở đi trong các bài viết này, sẽ gọi ba trận chiến ấy là “ba trận chiến của câu bốn mươi” hoặc các cuộc chiến ủy nhiệm, nhằm loại bỏ sự bất nhất khi gọi một cuộc chiến nóng là một cuộc chiến lạnh. Theo định nghĩa của tôi, ba trận chiến của câu bốn mươi không bao gồm trận chiến năm 1798, dù trận chiến ấy là một phần của câu bốn mươi, nhưng chỉ bao gồm ba trận chiến từ thời kỳ cuối cùng vào năm 1989 cho đến luật ngày Chủ nhật của câu bốn mươi mốt. Ba trận chiến ấy được xác định đúng hơn là các cuộc chiến ủy nhiệm, được thực hiện trong bối cảnh cuộc chiến giữa vua phương bắc và vua phương nam; trong lịch sử của câu bốn mươi, điều này tượng trưng cho cuộc chiến giữa Công giáo (vua phương bắc) và chủ nghĩa Cộng sản (vua phương nam).

प्रथम युद्धले ती तीन युद्धहरूमध्ये १९८९ मा साम्यवादमाथि क्याथोलिकवादको वजियलाई चनिहति गर्दछ, जब पोपतन्त्रले आफ्नो प्रतिनिधि सेना—संयुक्त राज्य अमेरिकाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको—साथ मल्लि १९८९ मा सोभियत संघलाई हटाइदियो, यद्यपि रूस, अर्थात् शरि (वा “कलिला”), भने उभइरहयो। वर्तमान युक्रेनी युद्ध फेरि एकपटक क्याथोलिकवाद र साम्यवादबीचको युद्ध हो, जसमा पोपतन्त्रले रूसवरिद्ध आफ्नो प्रतिनिधिका रूपमा युक्रेनी सरकारलाई प्रयोग गरिरहेको छ, साथै पोपतन्त्रको अघलिलो प्रतिनिधि शक्ति संयुक्त राज्य अमेरिका, र त्यसमा समस्त वैश्वकितावादी पश्चिमी संसारको समर्थन पनरिहेको छ। त्यो युद्ध पद ११ र १२ मा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र यसले साम्यवाद (रूस) क्याथोलिकवादमाथि विजयी हुनेछ भनी देखाउँछ।

A treia dintre acele trei bătălii prin interpuși este reprezentată în versetul cincisprezece, ca Bătălia de la Panium. Bătălia s-a purtat între regatul ptolemeic (regele de la miazăzi) și regatul seleucid (regele de la miazănoapte). În acea bătălie, armata interpusă a catolicismului este, încă o dată, Statele Unite.

În prima bătălie, din 1989, armata prin interpuși a cornului republican al Statelor Unite a fost folosită de papalitate pentru a doborî structura politică a Uniunii Sovietice, lăsând însă intact capul ei (Rusia). În a doua bătălie, care este războiul din Ucraina, armata prin interpuși a naziștilor este înfrântă de Rusia. În a treia bătălie, Statele Unite, armata prin interpuși a papalității, îl înfrânge din nou pe împăratul de la miazăzi.

Cele trei bătălii poartă semnătura „Adevărului”, iar prima și ultima bătălie sunt purtate de armata proxy biruitoare a Statelor Unite. În prima bătălie, capul împăratului de la miazăzi a fost lăsat intact, iar în a treia bătălie, armata proxy a Statelor Unite devine capul împăratului de la miazăzi. A doua armată proxy a fost de asemenea armata proxy a papalității în cel de-al Doilea Război Mondial. În ambele situații, armata proxy a nazismului a fost și va fi înfrântă. Papalitatea își supune pe deplin toți vrăjmașii înainte de versetul șaisprezece, când se realizează întreita unire.

„Ptolemeu [Putin] i-a lipsit prudența de a-și folosi bine victoria. Dacă și-ar fi urmat succesul, probabil ar fi devenit stăpânul întregii împărății a lui Antioh; dar, mulțumindu-se să rostească doar câteva amenințări și câteva vorbe de intimidare, a făcut pace, pentru a se putea deda plăcerii neîntrerupte și neîngrădite a patimilor sale brutale. Astfel, după ce și-a biruit vrăjmașii, a fost el însuși biruit de viciile sale și, uitând de marele nume pe care și l-ar fi putut întemeia,

și-a petrecut vremea în ospete și desfrâu.

„Inima i s-a înălțat datorită succesului său, dar era departe de a fi întărit prin acesta; căci întrebuințarea lipsită de slavă pe care a făcut-o de el i-a determinat pe propriii săi supuși să se răzvrătească împotriva lui.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

A doua mărturie că victoria lui Putin îi marchează sfârșitul se află în legătură cu Ozia, regele împărăției de sud a lui Iuda, a cărui inimă s-a înălțat și ea din pricina victoriilor sale militare și care, după aceea, asemenea lui Ptolemeu, a căutat să îndeplinească lucrarea preoților în sanctuar, fiind lovit de lepră și înlăturat imediat de la putere. Victoria lui Putin în războiul din Ucraina marchează începutul sfârșitului său ca împărat al sudului (împăratul ateismului). Sfârșitul său a fost prefigurat prin începutul împăratului profetic al sudului din versetul patruzeci (Franța), care a identificat o revoluție ce a răsturnat conducerea, așa cum s-a întâmplat cu Ptolemeu. Sfârșitul lui Putin a fost de asemenea reprezentat prin sfârșitul Uniunii Sovietice, când conducătorul (Gorbaciov) a dizolvat Uniunea Sovietică și a acceptat imediat un post la Națiunile Unite, simbolul globalist al ateismului din vremea sfârșitului, împăratul sudului. După victoria lui Putin în Ucraina, el este de asemenea prefigurat de Napoleon la Waterloo și de exilul care a urmat; precum și de regele Ozia, cu lepra sa și exilul care a urmat, precum și de sfârșitul în beție al lui Ptolemeu și de sfârșitul Uniunii Sovietice în 1989.

Bătălia de la Panium a avut loc în anul 200 î.Hr., iar chiar în acel an Roma intervine pe față în istorie. Intrarea ei în narațiunea profetică precede cucerirea Ierusalimului, reprezentată în versetul șaisprezece și împlinită în anul 63 î.Hr., în vremea când ea a proclamat că este apărătoarea regelui-copil din Egipt. În a treia bătălie din versetul patruzeci, care îi implică pe împărații de la miazănoapte și de la miazăzi, papalitatea se va insera din nou în istorie, pretinzând că este protectoarea Rusiei. În același timp, Seleucus, în tip, l-a învins pe Ptolemeu în bătălia de la Panium, identificând astfel faptul că Statele Unite, armata prin procură a papalității în prima și ultima bătălie din versetul patruzeci, înving „Egiptul” (împăratul de la miazăzi).

În anul 200 î.Hr., găsim în mod simbolic papalitatea, deoarece desfrânata din Tir începe să-și cânte cântecele de curvie în prefigurarea unirii întreite de la legea duminicală din versetul șaisprezece. În același timp, Statele Unite biruiesc asupra Națiunilor Unite, asigurându-și astfel poziția de rege principal al celor zece regi. Toate dinamicele unirii întreite care se împlinesc la legea duminicală sunt stabilite înainte de versetul șaisprezece.

Structura politică a puterii balaurului, astfel cum este reprezentată de Națiunile Unite, este de acord, în versetul șaisprezece, să-și dea structura politică fiarei; însă, înainte de a face aceasta, papalitatea cucerește religia balaurului. Păgânismul trebuie, încă o dată, să fie îndepărtat. Protestantismul a fost înlăturat în anii lui Reagan, în prima bătălie a versetului patruzeci, iar în timpul ultimului președinte republican religia balaurului va fi, de asemenea, adusă în supunere față de religia catolicismului, așa cum a fost în anul 508. Procesul de înlăturare a oricărei rezistențe religioase față de așezarea papalității pe tron a început în anii lui Reagan și se încheie în anii lui Trump. Rezistența protestantismului apostat împotriva catolicismului a fost înlăturată în prima bătălie a versetului patruzeci, iar rezistența spiritismului va fi înlăturată în ultima bătălie a

versetului patruzeci.

În aceeași interacțiune complicată a evenimentelor omenești, protestantismul apostat trebuie să se statornicească drept autoritatea religioasă și politică peste cei zece împărați din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece. Astfel, Bătălia de la Panium identifică momentul în care Statele Unite biruiesc asupra Națiunilor Unite, chiar înainte de legea duminicală din versetul șaisprezece.

Este o regulă bine stabilită a profeției că balaurul, fiara și prorocul mincinos au fiecare propriile lor caracteristici profetice distincte. Una dintre aceste caracteristici profetice este că fiara (catolicismul) este întotdeauna localizată profetic în cetatea Romei. Prorocul mincinos este întotdeauna localizat profetic în Statele Unite. Dar, în ceea ce privește balaurul, caracteristica locului în care este localizat profetic este că el se află mereu în mișcare. Balaurul a început în cer, apoi a venit în Grădina Edenului, iar în cele din urmă balaurul este localizat în Egipt.

Vorbește și spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, Faraon, împăratul Egiptului, balaurul cel mare care zace în mijlocul râurilor sale, care a zis: Râul meu este al meu, și eu l-am făcut pentru mine însumi. Ezechiel 29:3.

Poziția profetică a balaurului se schimbă. Pe vremea lui Ioan, scaunul balaurului, care reprezintă tronul său, era identificat ca fiind în Pergam.

व आण पेरगामोस येथील मंडळीच्या देवदूतास लही: ज्या जवळ दुधारी तीक्ष्ण तलवार आहे तो असे म्हणतो: मला तुझी कृत्ये आणतू कोठे राहतोस हे ठाऊक आहे, म्हणजे जथे सैतानाचे आसन आहे तेथे; आणतू माझे नाव दृढ धरून ठेवले आहेस, आण माझ्या वशिवासाचा इन्कार केला नाहीस, त्या दविसांतही जेव्हा अंतपिस, माझा वशिवासू हुतात्मा, तुमच्यामध्ये ठार मारला गेला, जथे सैतान राहतो. प्रकटीकरण 2:12, 13.

Practica Romei păgâne era să aducă înapoi în cetatea Romei toate zeitățile păgâne cu care ajungeau să fie asociate și să le reprezinte în Templul Panteonului. De aceea consemnează Daniel că „locul sfântului său a fost doborât”. Locul sanctuarului Romei păgâne era cetatea Romei, care a fost doborâtă de Constantin în anul 330, însă sanctuarul care era „în” Roma era Templul Panteonului, Pan-Theon însemnând „templul tuturor zeilor”. Romanii au mutat locul scaunului lui Satana de la Pergam la Templul Panteonului. Sora White ne informează că Roma păgână este balaurul.

„Astfel, în timp ce balaurul îl reprezintă, în primul rând, pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne.” The Great Controversy, 439.

Roma păgână s-a împărțit în zece națiuni, iar Franța a devenit împăratul de la miazăzi când a introdus ateismul Egiptului în timpul Revoluției Franceze. Până în 1917, balaurul se mutase din Franța în Rusia. Versetul zece reprezintă anul 1989, iar versetele unsprezece și doisprezece reprezintă bătăliile „hotarului” (Rafia și Ucraina), iar bătălia de la Panium reprezintă al treilea pas pe care papalitatea îl împlinește pe măsură ce își asigură întreita unire în versetul șaisprezece. Aceasta reprezintă istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Atunci când Isus a venit în părțile Cezareei lui Filip [Panium], i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului? Iar ei au spus: Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci. El le-a zis: Dar voi cine ziceți că sunt? Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Iar Isus, răspunzând, i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Și Eu îți spun de asemenea: tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica, iar porțile iadului nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Atunci le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul. Din acel timp, Isus a început să le arate ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim, să sufere multe lucruri din partea bătrânilor, a preoților celor mai de seamă și a cărturarilor, să fie omorât și să învie a treia zi. Matei 16:13–21.